

LAIVAS

No. 49. Metai XII

Gruodžio-Dec. 3, 1932

LASR vaist
respublikine
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II. ADVENTO SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

ROM. 15, 4—13.

BROLIAI: visa, kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokinti, kad mes kantrumu ir Rašto paguoda turėtumėm vilties. Kantrybės gi ir paguodos Dievas teduodie mums turėti vienokius jausmus kitas į kitą, sekant Jėzum Kristum, kad vieniširdžiai viena burna garbintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

Todėl priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus pasidarė apipiaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad būtų patvirtinti žadėjimai tėvams, ir kad pagonys garbintų Dievą dėl gailestingumo, kaip parašyta. Todėl aš išpažįstu tave, Viešpatie, tarp pagonų ir giedosiu tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linksminkitės, pagonys, draug su jo tauta! Ir vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir garbinkite jį, visos tautos! Vėl Izajas sako: Ateis Iėsės šaknis, tas kurs kelsis viešpatauti pagonims; jame pagonys turės vilties. Vilties Dievas tepripildai jus visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad

E v a n g e l i j a .

MATO 11, 2—10.

A NUO metu Jonas, kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du iš savo mokytinių ir jam sakydino: Tu esi tasai, kuris turi ateiti ar mes kito laukiame? Jėzus atsakydamas jiems tarė: Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę: Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliai, beturčiams skelbiama Evangelija, ir palaimintas, kas manimi nepasipiktins. Jiems gi nueinant Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pamatyti? Ar vėjo supamos nendrės? Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais rūbais vilkinčio žmogaus? Štai, tie, kurie švelnius rūbus dėvi, yra karalių namuose. Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip; sakau jums, ir daugiau negu pranašo. Nes jis yra tasai, apie kurį parašyta: Štai aš siunčiu tavo akvaizdoje savo angelą, kursai ties tavim taisys tau kelią.

šventosios Dvasios galybė jus gausiai turėtų vilties.

—PANEVĖŽYS. Ateinančiais metais Panevėžyje rengiamas vyskupijos Eucharistinis Kongresas. Tam kongresui rengti

jau paskirtas ir komitetas, į kurį įeina žymus dvasiškiai ir pasauliečiai.

* * *

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija

Gruodžio mėn., 1932 m.

Šv. Tėvo Pijaus XI patvirtinta ir palaiminta

DANGIŠKI PAGEIDAVIMAI.

Iš visų Šventojo mūsų tikėjimo tiesų gal jokia kita nėra mums taip tankiai primenama, kaip griežtai primenama ir taip maloniai priimama, kaip tiesa apie dangų apie mūsų sutvėrimą dėl dangaus, apie mūsų laukimą amžiną laimę danguje. Su tuo tikėjimu rišasi, nes privalo rištis, ir pageidavimas to dangaus ir net noras dirbti dėl dangaus. Stebėtinai vienok dalykas, kad net ir gerai gyvenantieji žmonės, paskendę žemiškuose rūpesčiuose, nors apie dangų pilnai dar ir nepamiršo, bet vis dangišku pageidavimų nei per didelių, nei per karštų neturi. O čia jau didelis dvasi-niame gyvenime trukumas. Jei mes tikrai norime po mirties būti danguje, ir tikimės ten džiaugtis amžina laime, ir skaitome, kad tai bus tikroji ne tiek kito, bet mūsų pačių laimė ir tai dar didžiausia laimė, tai mes jau dabar turėtumėm tos laimės, tos dangiškos laimės, pageidauti. Kitaip išeity, kad mes po mirties tik iš bėdos norėtumėm eiti į dangų, kadangi nenorėtumėm eiti į pragarą — bet visgi už savo didžiausią laimę skaitytumėm žemišką laimę. O taip neturi būti. Mes privavom žinoti, kad dangiška laimė viršija ir didžiausią žemišką laimę, ir mes net laimingiausį čia gyvenimą turėdami, vis privalėtumėm tuo gyvenimu nesitenkinti, o tik dangaus pageidauti.

Žmogus per daug kūniškas, arba kuriame dvasia yra visiškai apmirusi, to nesupranta ir negali suprasti. Bet žmogus dvasinis, žmogus nesuteptos širdies, žmogus, kuriame Dievo malonė gyvena, tą

tiesa aiškiai mato ir viską, ką tik daro, daro su ta intencija, kad į dangų nueity.

Melskimės su visais Maldos Apaštalystės nariais, kad visi katalikai dangaus pageidautų, dėl dangaus dirbtų ir ant žemės sau dangaus neieškotų nei rengtų.

ŠVENTAS MIKALOJUS.

Šventas Mikalojus gyveno ketvirtame amžiuje. Tai buvo labai nepaprastų įvykių laikai. Savo jaunystėje šv. Mikalojus dar buvo liudininku baisių persekiojimų, krikščionys turėjo kentėti nuo pagonių. Bet jis buvo tuomi laimingas, kad susilaukė tų persekiojimų galo. Matė Bažnyčios pergalę. Jo laikuose gyveno labai daug kitų žymių ir garsių šventųjų kaip tai: šv. Konstantinas, šv. Elena, šv. Ambrozijus, šv. Damazas, šv. Augustinas, šv. šv. Grigaliai, šv. Monika, šv. Anastazas, šv. Bazilijus, šv. Paulinas, o kiek nežinomų? Gal dėlei tų šventųjų, Višpats Dievas persekiojimams galą padarė ir jų laikuose leido Bažnyčiai užviešpatauti pasaulyje.

Šv. Mikalojus jaunystėje įstojo į vienuolyną, bet Bažnytinė valdžia vistiek jį išskėlė ir vyskupystės jungą ir garbę jam uždėjo. Buvo žinomas dėlei savo gailėstingumo, nors jis su tuomi ir slėpėsi.

Tas paslaptینگumas jo geruose darbuose tapo priešastimi sudarymo to papročio, kurį iki šiol žmonės ypač Amerikoje, turi, sąrišyje su Santa Claus. Tik šv. Mikalojaus šventė katalikų Bažnyčioje pripuola ne per Kalėdas, o gruodžio 6 dieną.

ŽODIS PROMOTORIAMS

Gruodžio mėn., 1932 m.

Brangūs Promotoriai:

Dar lapkritis nepasibaigs, o jau Adventai prasidėjo. Prasidėjo tas laikas, kurs yra geriems katalikams ne kuom kitu, kaip tik laikinu Viešpaties Jėzaus atejimu. Per Adventą mes pirm visko minime aną teisingųjų žydų ilgą ir šventą laukimą Messijo. Bet per Adventą, mes netik garbingai prisimename kitų laukimą, bet ir patys laukiame Kalėdų, kurios vėl dėl tikinčiųjų krikščionių bus ne kas kitas, kaip naujas prisiartinimas Viešpaties Dievo prie žmonių, su naujomis malonėmis. Tiesa, kad per Kalėdas su visu pasauliu mes minime vieną sykį įvykusį Viešpaties Jėzaus užgimimą Betliejuje, bet mes dar katalikiškai tas šventes švenčiame, mes savo bažnyčiose ypatingu būdu, karštesniu, nuoširdesniu, atiduodame garbę gyvenam, į mūsų tarpą kaskart nužengiančiam Tam pačiam Viešpačiui Jėzui, bet jau tik švenčiausiam Sakramente pasislėpusiam.

Džiaugiamės tankiu atsilankymu pas mus Sakramentalio mūsų Išganytojaus, nes tas atsilankymas, jei mūsų širdys švarios tik mums palaiminimą atneša, bet negalime užmiršti apie tą vis dar tik laukiamą atėimą to paties Viešpaties Jėzaus, bet jau kaip Teisėjo. Net šventi žmonės, kurie per visą savo gyvenimą rengėsi prieš laimingos mirties, prieš pasimatymo su savo Viešpačiu, kuriam ištikimai tarnavo — visgi apie Dievo teismą su drebėjimu galvojo.

Taigi, Brangūs Promotoriai, daug ko, ir svarbaus, laukiame. Padėkim vieni kitiems tą laukiamo laiką šventai praleisti. Kelkim savo ir kitų mintis prieš šventesnių, dangiškų dalykų. Stiprinkim tas mintis geromis kalbomis, maldomis ir skaitymais. Patys maitinkimės gerais raštais ir su kitais tuo geru maistu dalinkimės. Stengkimės, kad niekam to gero maisto nepritrūktų, kad visi prieš to protinio ir religinio maisto lengvą priėjimą turėtų.

Švč. Marijos Maldingumo Dvasia

“Sunku gyventi žmogui ant svieta! Iš visų pusių nelaimės spaudžia!” šitaip gieda mūsų poetas Maironis, įsigilindamas į žmogaus gyvenimą ir matydamas tuos vargus, kurie iš visų pusių slėgia žmogų. Ir nė vienas nėra nuo šito liuosas, kadangi įgimtosios nuodėmės jungas visus prislėgė šioje “ašarų pakalnėje.” “Žmogaus gyvenimas,” sako Jobas: “yra kareiviavimas, ir jojo dienos kaip samdinio dienos. Kaip vergas išsilgsta pavėsio ir kaip samdininkas laukia savo darbo galo, taip ir aš turėjau tuščių mėnesių ir skaičiau sau vargingas naktis.” (Job. VII.

1—3) Ir šis kariavimas tai sunkiausias dalykais!

Dažniausiai žmogus ieško pagelbos ir atodvasio pasaulyje; tačiau, pasaulis paguodos neduoda, kadangi jame vargstantiems tik pajuoka, išniekinimas ir kietaširdystė, kadangi jis tiktai į galinguosius kreipia savo dėmesį, gi silpnuosius tik pamina po kojų! Žmogų nuramina tiktai malda, kaip tai mūsų poetas sako: “Maldą sielą atgaivina!” Varguose esančius tiktai ji sustiprina; pavojuje ir nelaimėje tiktai ji ateina pagelbon, kadangi malda yra tai ne kas kita, kaip nuolatinis bendra-

vimas su DIEVU, tuo geriausiuoju dangiškuoju Tėvu; yra tai sūniškasis pasikalbėjimas su Juomi ar tai žodžiais, ar tai apmąstymu, ar tai pagaliau įsistebėjimu (kontemplacija).

Gyvenime negalima nieko surasti jaukesnio, kaip, kad šitoksai sūniškas glaudimasis prie savo dangiškojo Tėvo. Gi per maldą žmogaus siela pasikelia į aukštynes prie DIEVO, susineša su Juomi, a t i d u o d a m a J a m tinkamąją garbę dėkodama už pritirtas iš Jojo geradarystes, atsiprašydama už užrūstinimus, ir pagaliau maldaudama sau reikalingų kaip sielai, taip ir žemiškajam gyvenimui malonių! Šio dėlei ir Šv. Paulius (I. Tim. IV.8) sako: "Pats gi lavinkis maldingume, kadangi maldingumas visam kam reikalingas."

Iš Šv. Rašto žinome, jog ir JĖZUS KRISTUS meldavosi į savo dangiškąjį Tėvą, gaisdamas maldoje valandomis, o ypač Alyvų darželyje prieš savo kančią.

Jis mums net maldą padavė, kad mes mokėtume melstis į DIEVĄ, būtent: visiems žinoma "Tėve mūsų," kurioje trumpais žodžiais išreiškia visa, ko tik mes esame reikalingi melstis. Be šio dar Jis dažnai primindavo Apaštalams reikalą melstis. "Taigi budėkite, visą laiką meldamies, kad būtumėte rasti verti išvengti visa to, kas turi įvykti, ir stoti Žmogaus Sūnaus akivaizdon. (Luk. XXI. 36). "Mel-skite, ir bus jums duota; ieškokite ir rasite; klebinkite ir bus jums atidaryta! (Mat. VII. 7)

Šitokių prigimtinųjų paragininimų prie maldos yra labai daug Šv. Rašte ir visi tikrai mylintieji DIEVĄ šventieji savo pavyzdžiu rodydavo maldos reikalingumą ir naudą. Tačiau, nė vienas šventųjų nebuvo parodęs tiek prakilnaus maldingumo, kaip kad švenčiausioji Marija. Josios visas gyvenimas, galima sakyti buvo tai ištisa malda. Kur mes galime rasti

tinkamų žodžių Josios Širlios karščiausiams troškimams išreikšti, kai Ji, dar mažutėlė būdama, siųsdavo savo maldavimus dangun, kad DIEVAS veikiau atsiųstų Mesiją, kartu su DOVIDU besimeldama: "Viešpatie išklausyk mano maldą ir mano prašymą; tegul mano ašaros pasiekia tavo ausis." (Ps. XXVIII. 13) Josios troškimas, kad ateitų Išganytojas buvo toks didelis, kad beveik galima sakyti, jog Josios maldavimas ir pagreitino Mesijo atėjimą!

Tačiau, ypatingai tada, kai Išganytojas buvo prasidėjęs Josios yščioje ir vėliau gimė, DIEVO Motinos gyvenimas virto nesiliaunamu ir tokiu karštu, kad pagaliau šis maldos karštumas sudegino, taip sakant, Josios gyvybę ir atpalaidojo Josios sielą nuo kūniškųjų ryšių ir Ją perkėlė į tikrosios visiems žmonėms DIEVO skirtos tėvynės laimę, kur Ji susijungė su savo Numylėtuoju, paskęsdama įsistebėjiman į Aukščiausiojo veido grožę!

Ir dabar, kai Ji jau yra susivienijusi su DIEVU amžinoje garbėje, Ji visgi nesiliauna besimeldama, tiktai jau nebe už save ir ne dėl savęs, kadangi Ji yra pasiekusi viršūnės visa to, ką žmogui DIEVO duota pasiekti; taigi Ji meldžiasi už sau JĖZAUS pavestus vaikučius, gyvenančius ir kovojančius dėl savo amžinosios laimės žmones. Kartu su savo Sūnumi, kursai "yra visuomet gyvas, kad mus užtartų" (Žyd. VII. 25). Ji be paliovos meldžiasi į DIEVĄ labiausiai už tuos, kurie ypatingai šaukiasi Josios pagalbos, nepamiršdama ir gi tų, kurie savo gyvenimu yra per nuodėmes baisiai nupuolę nuo tikrosios laimės kelio.

Nėra tad ko stebėtis, jei Ji dažnai apsireškia nuoširdžiai Ją gerbiantiems ir Jos maldaujantiems pagalbos, ištiesdama jiems savo gausios pagalbos ranką ir tuomi lygkad ragindama visus neapleisti taip meilios naudingos mūsų sieloms maldos. Šio dėlei ir Bažnyčia taip primygtinai ra-

gina mus melstis į DIEVĄ, prašant Švč. Marijos ir kitų šventųjų užtarymo.

Tačiau, neretai mums išrodo, lygkad mūsų maldos neneša mūsų laukiamųjų vaisių. Šito priežastis glūdi tame, kad arba mes šitų vaisių nematome, arba nesuprantame, arba mes meldžiamės ne taip, kaip kad pridera melstis. Kad mūsų maldos būtų išklaudytos tai reikia prisilaikyti sekančių sąlygų:

Reikia prie maldos prisiruošti: "Prieš maldą priruošk savo sielą ir nebūk, lyg, kad DIEVĄ gundinąs žmogus!" (Ekkl. XVIII. 23) "Beturėjų troškimus išklausė DIEVAS; jojo širdies prisirišimą užgirdo tavo ausis." (Ps. X. 17)

Reikia melstis su giliausiu tikėjimu: "Ką tiktai meldamies prašote, tikėkite gausią" (Mat. XI. 24)

...su viltimi: "Mylimiausieji, jei mūsų širdis nepeikia mūsų, mes turime pasitikėjimo DIEVU ir ko nors prašytumėm, gaušime iš Jo (I Jon. III. 21)

... su meile: Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jūmyse, ko tik norėsite prašysite ir bus jums." (Jon. XIII. 7)

... su nusižeminimu: "Pažvelgė į nusižeminusiųjų maldą ir neatmetė jos." (Ps. LI. 18)

... su ištverme: "Reikia visuomet melstis ir nesiliauti." (Lūk. XVIII 1)

... karštai: "Tegul kilsta mano malda, kaip smilkalas tavo akivaizdoje." (Ps. CXL. 12)

... visada: "Budėkite visą laiką meldamies, kad būtumėte rasti verti... stovė žmogaus Sūnaus akivaizdoje." (Lūk. XI. 36)

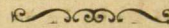
... su apsimarinimu: "Žinokite, jog Viešpats išklausys jūsų prašymo, jei ištersite pasninkuose ir maldoje Viešpaties akivaizdoje." (Jūd. IV. 2)

...KRISTAUS vardan: "Amen, amen sakau jums; ko tiktai prašysite mano vardan, duos jums." (Jon. XVI. 23)

Be šio dar maldą reikia sujungti su gerais darbais, kadangi jie yra tikrosios meilės padaras.

Šitaip meldėsi ir Švenčiausioji Marija, ir visi šventieji ir šio dėlei gavo iš DIEVO tą, ko "nei akys neregėjo, nei ausys negirdėjo, nei į žmogaus širdį inėjo!"

O kad mes pamėgtumėme maldą, tai mūsų širdys nebūtų buvusios taip prislėgtos ir pradėtumėme laisvai kvėpuoti! Gi šiandien! Kaip retai ir paviršutiniškai mes meldžiamės! Užtatai ir liūstame ir alkstame ir ištroškę esame! Pasaulis pajukia maldingus žmones, o nenori tėti, jog ir kiaulės niekad nesimeldžia. —A.B

Aš Myliu Švč. Panelę Mariją

Vienoje Detroit'o bažnyčioje buvo misijos. Sekmadienio rytą, prieš pat Mišias į zakrastiją įėjo moteriškė ir tarė: "Tėveli, atėjau pasikalbėti apie sergančią ligonę, kuri gyvena per sieną su mumis. Ji nekatalikė, bet labai nori būti pakrikštyta."

— O jos vyras ar katalikas, paklausė misijonierius.

Tas gyvulys, tikras atskalūnas! atsakė moteriškė. Ši sergančioji ponia Saudiškienė, norėjo būti katalikė dar mergina būdama, bet kuomet ją vedė jos vyras, jai tai neleido daryti. Nuo pat vestuvių jis ją begėdiškai šmeiždavo. Praslinko jau trys mėnesiai nuo to laiko kuomet jis, apkvaišęs nuo svaiginančių gėralų ir netekęs sąmonės, parmušė ją ant grindų ir spirdamas jai į šoną perplėšė kažką jos viduriuose. Nuo to laiko ji neapsakomai kenčia ir jau guli lovoje bimirštanti."

Tai išgirdęs misijonierius šiek tiek susijaudino, bet netrukus tarė: — Man nuostabu, kad ponia Saudiškienė taip labai nori būti katalikė po tokio žiauraus pasielgimo ir pusės tokio žmogaus, kurs vadinasi katalikas, bet ištikrųjų tai tikras Judošius.

— Taigi, taigi, toliau kalbėjo atsilankiusioji. — Ji tai kantri moteris, kenčia be jokio nusiskundimo ir už savo vyrą per kiaurą dieną ir naktį meldžiasi.

— Parašykite jos antrašą ant to popiergalio, tarė misijonierius. Aš tučtuojau pas ją užėisiu užbaigęs savo ritmetinį darbą.

Misijonierius rengėsi eiti iš zakrasti-jos Mišių laikytų, tačiau moteriškė sulai-kė jį sakydama: — Palauk, Tėveli, aš dar neviską pasakiau. Kuomet jos vyras sup-rato, kiek pikta jis buvo padaręs ir kad jam dėl šio žiaurumo gali kliūti, pabėgo. Ponia Saudiškienė dabar gyvena su savo tėvais. Jie irgi negali suprasti, kodėl ji taip nori priimti katalikų tikėjimą, jei jos vyras būdamas katalikas o taip biauriai elgėsi. Jos motina sutiktų su jos noru, bet tėvas, tai nušautų kiekvieną kunigą, kuris drįstų įkelti koją į jo namą. Be to dar, p. Saudiškienė iš seno buvo įsirašiusi amžina narė į taip vadinamą "naudingą drau-giją," kurios visos narės yra atkaklios ne-katalikės. Jos dabar griežtai nusistatė ne-leisti p. Saudiškienei priimti katalikų tikė-jimą ir dėlėi šio savo nusistatymo jos li-gonę saugoja nuo ryto iki nakties.

— Įdomi padėtis, besišypsodamas prabilo misijonierius. — Na, mes prižadė-kime, jog padedant Švč. mūsų Panelei Marijai, ši nelaiminga moteris mirs ne tik katalikė, bet ir prieš mirsiant pasinaudos visomis Bažnyčios teikiamomis malonė-mis. Rytoj, Padėkos diena! Aargi tos ge-ros ... moteris būtų ant sargybos pirmą valandą po pietų?

— Aš nemanau, atsiliepė moteriškė. — Ateikite į mano namus palaimintų ma-no vaikučių, kurie serga. Tuo tarpu jums maldas bekalbant, aš nueisiu ir patirsiu, kaip kas dedasi su ligoniu. Jei moterų ne-bus, aš jos tėvams pasakysiu, jog turiu naują gydytoją savo vaikams ir labai no-

rėčiau, kad jis užeitų pažiūrėti ir jų duk-ters.

Sekančią dieną misijonierui nebuvo jokių kliūčių pasimatyti su p. Saudiškienė. Jam jos klausiant, kodėl taip nori būti katalike, ji atsakė: — Aš noriu tapti ka-talike dėlto, kad aš *myliu Švč. Panelę Mariją*. Aš dirbdavau su viena katalike mergina kuri buvo labai kukli ir manda-giai elgdavosi. Man užklausus, kur ji taip gražiai išmoko elgtis, ji mane vieną gražų vakarą pasibaigus darbui nusivedė į ka-talikų bažnyčią ir liepė man draug su ja klauptis prieš Švč. Panelės altorių. Pa-nelės stovylos akys taip jausmingai žiūrė-jo į mane, jog aš susigėdau savo pasielgi-mais į kuriuos pirmiau jokio dėmesio ne-kreipdavau. Ten pat aš ir pasakiau Švč. Panelei, kad gailiuosi už savo visas pa-pildytas nuodėmes ir prašiau Jos, kad Ji pagelbėtų man būti gera. Nuo tos valan-dosir kilo man noras būti katalike. Nuo to laiko aš lankydavau tą bažnyčią kasdien ir meldavausi už Joną, savo vyrą, kad jis nustotų gėręs; liuosomis valandomis mokindavausi katekizmo ir išmokau visas maldas."

Misijonierius ją pakrikštijo ir sutei-kė visus mirštantiems teikiamus Sakra-mentus. Pirm išeinant jis jai įdavė dovaną gražų kryžių su ypatingais mirties valan-doje atlaidais.

Kuomet moteris po didžiū Podėkos dienos pietų sugrįžo sergėtų mirštančios, kad joks kunigas prie jos negalėtų prieiti, pamatė šį kryžių, kurį ligonė prie savo lūpų dėdama bučiavo.

— Atimkite nuo jos tą biau-rų daly-ką!, rūščiai suriko šių "gerųjų" moterų vyriausioji. Joms bevygdant duotąjį įsa-kymą, ligonės siela nuskrido į geresnį pa-saulį, pas savo dangiškąją Motinėle, Kuria ji taip labai mylėjo.

Vertė: *Petras Kaminskus.*

Palaimintoji Beatričė iš Silvos

Palaimintoji Beatričė iš Silvos, įsteigėja Nekalto Prasiidėjimo seserų vienuolijos gimė miestelyje Campo Mayor, Portugalijoje 1424 m. Jos gyvenimas yra kantrybės ir ištvermės pavyzdys, skleidžiant pamaldumą į Nekaltai Pradėtąją Švenčiausiąją Panelę.

Dar jauna mergaitė, šventoji buvo apdovanota nepaprastu gražumu taip, kad karalienė Isabella pasirinko ją savo palydove karališkuose rūmuose. Tenai, dėl dvariškių pavydo ir klastos, Beatričė pateko karalienės nemalonėn ir buvo įmesta į kalėjimą. Tačiau, Švenčiausioji Panelė šitą negarbingą vietą pavertė jai dangiškos paguodos vieta; tenai Beatričėi pirmą kartą Švč. Panelė Marija pasirodė ir tarė jai, kad Ji išrinko ją įsteigėja ordeno Jos Nekaltam Prasiidėjimui pasišventusiojo. Vėliaus, stebūklingai šventoji pasiliuosavusi iš kalėjimo pabėgo į Tolėdą, kur ji dirbo keturiasdešimtis metų kaip paprasta tarnaitė Šv. Domininko vienuolyne. Veido savo gražumą ji slėpė tamsiu uždangalu, kad galėtų gyventi tiktai vienam Dievui ir Jo Motinai, žmonių akių nekliudant.

Šiam laikotarpiui besibaigiant, kita karalienė vardu "Isabella Katalikė," užėmė sostą. Jai teko Šv. Domininko vienuolyne atsilinkant susipažinti su Beatričė, kuri jai apsakė Švenčiausios Panelės norą Nekalto Prasiidėjimo Ordaną įsteigti. Karalienei pritariant šventoji surinkus dvylika jaunų mergaičių, apsigyveno jos padovanotame name, taip ir prasidėjo jų bendras, vienuolinis didvyriškas gyvenimas. Netrukus Roma patvirtino ordaną, kurio Beatričė ir tapo įsteigėja Angelių Karalienės liepiama. Paskutinį kartą Švč. Panelė jai pasireikšdama pranešė, kuomet turės apleisti Jos Nekalto Prasiidėjimo garbintojus čia ant žemės, kad susijungti su dangiškaisiais. Taip ji ir mirė rugpiu-

čio 9., 1490 metais. Kaip jai gyvenant, taip ir jai mirštant pats dangus patvirtino jos šventumą: jai mirštant jos veidas dangaus šviesa nušvito ir prie jos galvos žvaigždė pasireiškė, lig, kad būtų matoma vieta, kurioje Nekaltas Prasiidėjimas Švč. Panelės yra amžinai garbinamas.

Liepos 26 d., 1926 m. Beatričė iš Silvos Popižius Pijus XI paskelbė palaiminta.

Ordenas.

Palaimintai Beatričėi mirus, vienuolijos namai įsisteigė įvairiuose Portugalijos miestuose ir kitose Europos valstybėse. Bendrai visiems maldingų organizacijų steigėjams visokių kliūčių buvo, daug ir čia jų priritta; tačiau, Nekalčiausiai Marijai, kuri išrinko šitą ordaną garbinti Jos skaistumą ir šventumą, padedant viskas liko nugalėta. Iš pasižymėjusiųjų Palaimintos Beatričės dukterų, matome garbingą Mariją Jėzaus iš Agredos parašiusią garsią knygą vardu "Dievo Miestas," kur aprašytas gyvenimas Švč. Panelės Marijos.

1922 metais, šios vienuolijos seserys atvyko į Suvienytas Valstybes. Čia jos vadinasi "Misijonierių seserimis," dėlto, kad dirba misijų darbą, jaunimo auklėjime ir ligonių slauginime; ypač meldžiasi už kunigus ir stengiasi savo gyvenime įsigyti Švč. Panos Marijos Dievo Motinos dorybių ir po Jos vėliavą rinkti visus su kuriais tik susiduria.

Malda.

O, Švenčiausioji, Nekaltai Pradėtoji, Pana, kuri daug malonių suteikėi Tavo numylėtajai Palaimintai Beatričėi, mums duok jos dorybėmis einant kasdien daugiau nuolankumo, skaistumo ir šventame tikėjime tvirtumo, kad taptume kaskart malonesni ten, kur dabar randasi ir džiaugiasi palaimintoji tarp baltų lelijų danguje. Amen.

— Jonas Baltrušaitis.

Ką Esi Kaltas Tėvui ir Motinai

P A G A R B A

“Darbu ir žodžiu ir visu kantrumu gerbk savo tėvą.” (Ekleziasitikas 3, 9).

Kaip meilė, taip ir pagarba, antra priedermė savo tėvams, išplaukia iš Dievo įsakymo: “*Gerbk savo tėvą ir motiną.*” Tėvas ir motina atstovauja vaikams Dievą ant žemės ir tai priežastis dėlei kurios Dievas, įsakė vaikams gerbti tėvus. Kaip privalome tėvus gerbti mus mokina šv. Raštas: “*Kas bijo Viešpaties, gerbia gimdytojus ir lyg valdovams tarnauja tiems, kurie jį pagimdė. Darbu ir žodžiu ir visu kantrumu gerbk savo tėvą.* (Ekl. 3, 8—9)

Iš šių žodžių suprasi sūnau, duktė, kad pagarba tėvui ir motinai privalo būti ne tik išvidinė: mintyje ir širdyje, bet ir orutinė, t. y. *žodžiuose. ir darbuose.* Nevalia nieko kalbėti, nei dirbti kas žemintų tėvų garbę arba juos ižeistų. Kalba su tėvu ar motina visuomet privalo būti mandagi ir švelni. Į visus jų klausimus atsakyk švelniai, su nusižeminimu, nerodyk šiurkštumo. Tėvų įsakymus pildyk be jokio murmėjimo; perspėjimus priimk su nuolaidumu. Jeigu kame nesijauti kaltas, gali mandagiai pasiaiškinti, bet jei tai tau priskiria — paklusniai nesiaiškindamas pažadėk pasitaisyti ir toliau elgtis pagal jų nurodymus. Jei esi tėvų priežiūroje, niekur iš namų jiems neprašęs neik. Taip pat visuose kituose svarbiuose dalykuose klausk jų patarimo. Net ir pradėjęs savystoviai gyventi parodymui tėvams paklusnumo bei pagarbos ir tada reikia klausiti jų nuomonės ir pas vyresnius klausiti patarimo. Imk pavyzdį iš tų vaikų, kurie per visą

gyvenimą gerbė ir mylėjo tėvus.

PRAŠYMAS TĖVŲ PALAIMINIMO.

Garbingas Anglijos Kancleris Tomas Moras taip gerbė savo tėvus, kad net užimdamas aukštą vietą, būdamas vedęs ir gerokai pagyvenęs, niekuomet neišėjo iš namų nepaprašęs tėvų palaiminimo. Toks tėvams pagarbos parodymas buvo išpaustas ir jo vaikų širdyse. Kai tas pamaldus tėvas karaliaus Henriko VIII įsakymu buvo nužudytas ir niekas nedrįso jo palaidoti, tada jo duktė Margarita su nepaprasta drąsa ir su didžiausia pagarba palaidojo.

Nepaliūsoja jūsų nuo priedermės gerbti tėvus net blogi jų pasielgimai. Jei tėvas ar motina turi kokias ydas, privalote kiek galima, jas nutylėti, nes atminkite, kad ir jie turėjo dėl jūsų pakęsti įvairių nemalonumų. Jei tėvas ar motina pasilieka kokiose nuodėmėse ir tolsta nuo išganymo, galite tai jiems priminti, bet su pagarba, su meile, nes nors jie yra blogi, tačiau jūsų tėvai. Verčiau turite prašyti, kad pasitaisytų, iš kitos gi pusės melsti jiems Dievo malonių.

Tėvo Atsivertimas.

Kartą pamokslininkas pasakojo klausytojams: “Jei norite, kad koks nors asmuo pasitaisytų — aukokite už jį Dievui kokį nors apsimarinimą.” Šie žodžiai įsmigo širdin vienos jaunos mergaitės, kuri dar nesenai priėmė jirmąją šv. Komuniją. Vargšė mergaitė nekartą matė, kaip verkia ir liūsta jos motina kai, beveik kas vakaras, grįžta į namus girtas tėvas. Vos sugrįžusi iš bažnyčios mergaitė pabučiavo motinai į ranką ir tarė: “Mamute, būk rami ir patenkinta, tėvelis daugiau nevirgdins tavęs.” Rytojaus dieną per pietus mergaitė paėmė tik truputį sriubos su duona ir daugiau nieko

nevalgė. — “Ar sergi?” — rūpestingai paklausė motina. — “Ne,” atsakė duktė. — “Valgyk!” — sušuko tėvas. — “Šiadiendien, tėveli, nevalgysiu,” atsakė mergaitė. Tėvas manydamas, kad tai “ožys” paliko ją alkana. Vakare kaip paprastai parėjo namo girtas. Mergaitė nuėjo gulti, bet nemiegojo. Girdėdama plūstant pradėjo gaudžiai verkti. Tai buvo pirmos jos ašaros, kurias išspaudė tėvo keiksmas. Rytojaus dieną mergaitė nevalgė pietų, išskiriant gabalėlį duonos ir stiklinę vandens. Motina nuliūdo, o tėvas rūščiai sušuko: “Aš noriu, kad valgytum!” — “Nevalgysiu, atsakė mergaitė, iki brangus tėveli, nesiliausi gėręs, iki būsi priežastimi motinos ašarų, iki keiksimi ir koliosi; aš pažadėjau Viešpačiui Dievui pasninkauti, kad Jis tavęs, tėvel, nebautų.” Tėvas nieko neatsakė, bet nuleido galvą ir nuliūdė. Vakare grįžo namo blaivus, o mergaitė gardžiai su visais valgė. Bet netrukus vėl grįžo prie seno įpročio, o duktė vėl pradėjo pasninkauti. Tada tvas visai neprieštaravo mergaitei, bet, vietoj to — didelė ašara nukrito jam ant veido, ir jis pats nieko nevalgė. Motina taip pat verkė, o mergaitė atrodė rami. Pagaliau pakilo tėvas, paėmė mergaitę ant rankų ir tarė: “Tu vargšė kankinė, ar ilgai manai badauti?” — “Taip, tėveli, atsakė ji, nors ir iki mirties, jeigu nepasitaisysi, bet tikiuosi, kad gailestingasis Dievas padės tau savo malone.” — “Mylima dukrele, brangi dukrele,” sušuko sujaudintas tėvas, “tavo motina niekuomet daugiau neverks dėliai manęs.” Ir žodį išlaikė — daugiau nė kartą nepasigėrė. Tokiu būdu mergaitė tapo misijonierium savo tėvui.

Nusikalsta vaikai gerbimo pareigai, jei gėdinasi žemo tėvų luomo. Nors būtuomet išmokslinti, tačiau ir paprasčiausiems tėvams privalote atiduoti atatinamą pagarbą. Nors ir vargšai būtų, o jūs užimtuote aukščiausias vietas, bet privalote jiems

visur ir visada atiduoti atatinamą pagarbą. Kaip sunku žiūrėti į tokius vaikus, kurie, Dievo Apvaizdai padedant aukščiau pakilo, netik gėdijasi žemo luomo, bet net išsižada savo tėvo ir motinos. Kokia didelė nedorybė atsižadėti gyvybės davėjų! Tokius netik Dievas baudžia, bet net žmonės baurisi jais: *Viešpats Dievas ir žmonės bauris, kurie gėdijasi savo žemumo ir tėvų.*

Atminkite kūdikystės metus, aunos pasielgimus, kuriais darydavote gėda tėvams, tačiau jie jūsų neatsižadėjo.

Sekantieji pavyzdžiai tebūna jums pavyzdžiais.

JOUZAPAS PATRIJARCHAS, turėjo aukščiausią po karaliaus valdžią Agipte ir jam buvo teikiama didžiausia garbė, o vienok nesigėdino savo tėvo Jokūbo, nors jis buvo piemuo, o piemenys Aigipte buvo niekinami. Išsiuntė jis tėvui puikiausius vežimus, pats išėjo pasitikti jo, ir pasveikinęs su didžiausia meile ir pagarba nuvedė pas karalių ir rodė sūnišką prie jo prisirišimą.

KARALIUS SALIAMONAS, kai sėdėdavo soste ir teikdavo iškilmingas audiencijas, pamatęs motiną atsistodavo (ko rytų karaliai paprastai niekam nedarė), išeidavo jos pasitikti, atiduodavo pagarbą, liepdavo pastatyti kitą sostą šalia savojo ir prašė motinos atsisėsti. (Karat. 2,19).

POPIEŽIUS IR JO MOTINA.

Popiežius Benediktas XII kilimu buvo neturtingų tėvų. Kai 1303 m. buvo išrinktas aukščiausiu Ganytoju ir užėmė popiežiaus sostą, dar gyvenė senutė jo motina. Sužinojusi apie sūnaus likimą, keliauja į Rymą dar bent kartą jį pamatyti. Sužinojusios Romos didikės apie popiežiaus motinos atvirumą, pasiskubino ją aprenkti labai iškilmingai, kad suteikus naujam popiežiui didesnę malonumą susitikime su motina. Bet kas atsi-

tiko? Popiežius, atvedus didkės rūbuose jo motiną, nors pirmu pažvelgimu pažino ją, vienok nudavė jos nepažįstas ir klausia: "Kas tai per motrona?" — Atsakius ją atvedusių, kad tai popiežiaus motina, atsakė labai sujaudintas, "Tai negali būti, nes mano motina buvo visai neturtinga ir visuomet podoriai rėdydavosi, nemanau, kad senatvėj būtų būvusi tokia lengvamanė, kad apsivilkų svetimus rūbus pasimatymui su sūnumi, kurs ją visą laiką mylėjo." Senutė supratusi greit pasišalino, apsivilko paprastais drabužiais ir kai vėl stojo prieš popiežių, šis pasveikino ją su tikriausia meile ir tarė: "Dabar pažinau gerąją, visuomet mylimąją savo motiną!" Gerbiamas popiežius davė gražų pavyzdį, kad vaikai nors aukščiausiai stovėtų, niekuomet neprivalo gėdytis savo tėvų.

Labiausiai nusideda tie, kurie gėdijasi tėvų ir net parodo jiems neapykantą žodžiuose ir darbuose. — Nekartą pasitaiko girdėti apie išsigimusį sūnų ar dukterį, kurie drįsta pašiepti tėvą ar motiną, juos išjuokti, jiems blogo norėti ir teikti! Didelis tai Dievo ir tėvų pagarbos įžeidimas, sunki tai nuodėmė, kuri užtraukia Dievo bausmę. Sename Įstatyme Dievas liepia tokius vaikus užmušti: "*Kas piktazodžiavutį savo tėvui ar motinai, mirte tenumiršta. (Išėjimo kn. 21,17). Akį, kuri tyčiojasi iš tėvo ir niekina savo motinos gimdymą, tegul iškopoja varnais iš upelių ir tepraryja ją jauni ereliai.*" (Patarlių 30, 17). Chamas pasijukė iš savo tėvo ir už tai užsitraukė praeikimą ne tik ant savęs, bet ir ant visos giminės. "*Prakeiktas Kanaanas, jis bus savo broliams vergų vergas.*" (Pradž. 9, 25).

O ką jau bekalbėti apie tuos, kurie išdrįsta net ranką pakelti prieš tėvą? Vargas jiems? Pats Viešpats Dievas per Mozę davė savo ištarmę: "*Kas užgautų*

savo tėvą arba motiną, mirte tenumiršta (Išėjimo 21, 15). Tokiabausmė buvo taikoma tiems, kurie drįso mušti tėvus. Nors Dievas šiandien neliepia užmušti, vienok Jis yra tas pats ir teisybė pasiliks per amžius. Kiekviena tėvo ar motinos ašara stoja prieš Dievo teisingumą ir šaukia praeikimo tiems, kurie ją išspaudė.

KATALIKŲ PASAULY

PRANCŪZIJA. — Valdžia leido tėvams prižiūrėti mokyklos auklėjimą ir negerus mokytojus reikalauti pašalinti.

CAMAGUEY, Kuba. — Kubos saloje baisi katastrofa, tokios dar, rodos, neįregistruota salos istorijoje.

Camaguey, Santa Clara ir Oriente, praūžė baises viesulas. Camaguey'e sugriauta seserų uršulinių akademija. Žuvo 3 seserys ir 5 mokinės. Dvi paras šis miestas buvo be vandens, šviesos, jėgos, kuro ir be maisto. Dabar tai visa jau taisoma. Iš kitų salos dalių suvyko daug gydytojų ir slaugių. Raudonasis Kryžius išvysto šelpimo darbą. Miesto griuvėsius saugoja kareiviai. Visi sveiki žmonės pašaukti gelbėjimo darban.

Tiek baisybių miestose. O laukuose taip pat sunaikinti visi derliai. Ypač labai nukentėjusios cukrinių nendrių plantacijos.

— CHICAGO, ILL. — Nesenai pastatyta stotis ant kampo Michigan Av., ir Randolph St., priešais Viešąjį Knygyną, kur parsiduoda vien katalikiški įvairūs laikraščiai.

— Iš viso Amerikoje šimet mokinas 2,679,000 studentų, 10,576 katalikiškose mokyklose.

— MONTININ, Prancūzija. — Iš šito mažuko miestuko, tik 247 asmenų, yra kilę trylika kunigų, visi tebegyvena.

Mūsų Darbai

MARIAMPOLIO UNIVERSITETAS.

LIETUVOJE yra Marijampolė, gi Amerikoje — Mariampolis. Mūsų Mariampolis, Thompson, Conn., žemės plotu yra didesnis už Vatikano Valstybę, nes turi 395 akrus žemės ir Amerikos Lietuvių tarpe turės didelės reikšmės. Dabartiniame Mariampolyje gyvuoja Švč. Panelės Marijos Kolegija. Ji pasiliks čia ilgiems metams. Šale jos per 10—15 metų, tikiu, išaugs pirmoji Amerikos lietuvių aukštoji mokykla, — Mariampolio Universitetas.

Ar galės tai įvykti? gal paklaust Kolegijos Rėmėjai. Aš neabejoju, kad taip galės būti. Visi daviniai rodo, jog Amerikos lietuviai būtinai sieks įsikurti savo Universitetą ir jį įkurs. Be abejo, pradžioj gal jis turės 2 ar 3 fakultetus, bet toliau, sustiprėjęs ir naujų patalpų įsigijęs, galės ir kitus fakultetus įsigyti.

Aukštąją Mokyklą kuriant svarbiausias dalykas — profesoriai ir patalpos. Per 10—15 metų Amerikoje turėsime per 30 kunigų, įvairių mokslo šakų specialistų. Kita tiek turėsime ne kunigų mokslininkų, baigusiu užsieniuose aukštus mokslus ir pasirengusių profesoriauti Universitete. Iš šios pusės žiūrint, galima pilnai pasitikėt gabiais mūsų jaunuoliais, šiais ar sekančiais metais baigiančiais įvairius Universitetus. Jeigi pasirodytų stoka profesoriaus kuriai nors katedrai, galėsime pasiskolinti kai kuriuos profesorius iš Lietuvos.

Antroji, lygiai sunki sąlyga — Universiteto Rūmai. Kadangi tai bus Mariampolyje, toli nuo didesnių miestų, tai studentai privalės gyventi prie Universiteto, kaip pav. prie Oxfordo Universiteto, Anglijoje. Bendrasis gyvenimas, nustatytoji griežta drausmė duoda galimybės geriau įsigilinti į teikiamus mokslus. Tuo

atžvilgiu mūsų Universitetas stos aukščiau už kitus. Bet visa tai nesumažina patalpų kiekio, priešingai teks visu kuom apsirūpinti.

Manau, kai praeis šie ekonominio prislėgimo metai ir baigsis munitų kovos tarp valstybių, turės ateiti geresni laikai. Su jais kartu ateis ir daugiau aukų Kolegijos Fondan. Galima pilnai tikėtis, kad 1936 metais baigsime mokėti užsitrauktas ant Švč. P. Marijos Kolegijos skolas. Fondo dalį kas met paveskime Kolegijos plėtimuisi, gi didesnėji Kolegijos Fondo dalis bus atidedama naujiems svarbiems darbams. Iki 1940 metų, tikiuosi, tas Universitetui kurt fondas pasieks \$100,000 dol. Kitą tiek pasiskoline, galėsime pastatyti Universitetui būtinąsias patalpas ir nuo 1942 metų pradėti jame filosofijos, teologijos, teisių, gamtos ir mechanikos fakultetus.

Ar taip įvyks? Nežinau, bet jaučiu, kad taip galės būt. Visa priklausys nuo Dievo palaimos ir mūsų darbų.

Užsibrėždami 10 ar 15 metų darbus, negalime nusigąsti. Jei mūsų sudaryti sumanymai atitiks gyvenimą, jie įvyks. Jei mes duotąsias progas praleisime ir nemąstysime ką nors didesnio padaryt, aišku, niekad nepadarysime. Planingas visuomenės gyvenimas ir užsibrėstieji kultūringi darbai duoda jėgos, paskatina iš snaudulio apsileidžiančius, stiprina veiklūsius.

Mes norime palikti lietuvių jaunimui imponuojančius savo darbus. Tat juos darykime. Jei negalime jų padaryti vienais metais, — visą darbą išdalinkime 5 ar 10 metų ir tikrai padarysime. Dėkui Dievui, yra stipri Marijonų Kolegijos Rėmėjų ir Marijonų Vienuolijos organizacija. Galime pilnai pasitikėti, kad ką jos nutars, tikrai įvyks. Reikėtų, tat, šio naujai iške-

liamu klausimu kiek plačiau pasikalbėt "Laive" ir kituose laikraščiuose. Iš visų pusių turime rast visas kliūtis, kurios gali sutrugdyti Aukštosios Mokyklos kūrimą, reikia rast priemones nugalėti toms kliūtims ir galutinai tikrai įkurt Mariampolio Universitetą.

— K. A. M.

Kolegijos Rėmėjai

Kun. Pr. Vaitukaitis, Chicago, Ill. ..5.00
 Amžinojo Rož Dr-ja Shenandoah Pa. 8.00
 Nekalto Pras. P. Šv. Dr-ja Brighton 5.00
 Pr. ir U. Gudai, Chicago, Ill.2.00
 K. Vosylienė, S. Boston, Mass.1.00
 T. Zeleskiutė, Dorchester, Mass.3.00
 O. Petrauskienė, Providence, R. I. 1.00
 S. Maskevičius, Elizabeth, N.J.1.00
 N. ir E. Jodkai, Lawrence, Mass. ..1.00
 M. Vosyliutė, Waterbury, Conn.1.00
 P. Radzevičienė, Newark, N.J.1.00
 A. Beinoraitė, Hinsdale, Ill.5.00
 A. Beinoraitė Seimo sveik. Hinsdale 5.00
 O. Kvietkienė, New York, N.Y. ..40.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame už aukas gerb. Rėmėjams.

Kol. Rėm. Centras

A. † A.

ONA GURINSKIENĖ

Marijonų Kolegijos Garbės narė mirė lapkr. 20 d. 1932 m. Chicago, Ill. Dvejos šv. Mišios už jos sielą bus lapkričio 28 ir 29 dd., Marijonų Vienuolyne. Visų Rėmėjų prašome už jos sielą sukalbėti šv. rožančiaus dalį.

A. † A.

ONA PRIDOTKIENĖ

Marijonų Kol. nuolatinė rėmėja mirė liepos 15 d. 1932, Cleveland Ohio. Dvejos šv. Mišios už jos sielą bus Marijonų Vienuolyne gruod. 16 ir 17 dd. Visų Rėmėjų prašome už jos sielą sukalbėti vieną šv. rožančiaus dalį.

DARBŠTUMAS

Kaip tai prakilnu kuomet žmogus, ką nors geresnio turėdamas dalinasi su kitais, kad ir jie galėtų kartu džiaugtis ir naudotis tomis Dievo dovanomis. Štai atėjo man gražių minčių, kuriomis su jumis ir noriu pasidalinti.

Buvo gražus, nor vėsus salių mėnesio rytas. Pamokų ruošimui prasidėjus, man netyčiomis pasitaikė žvilgtterėti pro langą. Štai žiūriu — medyje maža voveraitė bėginėja ir šokinėja pro medžio šakas ir riešutų ieškinėja. Mat vargšė ateinančiai žiemai sau ir savo vaikams maisto gamina. Nuskynus vieną riešutą ir paleidžia jį žemyn ant žolės, nuo kurios vėliau renka ir neša į savo lizdą. Ir vėl nieko nelaukdama ji užšoko ant kitos šakos ir pradėjo daugiau riešutų ieškoti. Čia neradus, toliau šokinėjo, laipiojo ir bėginėjo. Jai taip rūpestingai bedirbant ir besiskabinant, netikėtai pamatė svetimą voverę, kuri jos numestus riešutus rankiojo ir nešė į savo namus. Matyt jog ši voverė buvo didelė tinginė ir nežiūrėjo, nesirūpino surasti sau atskiro medžio, kitos darbo vaisius rinkosi ir skriaudė kitą. O ką-gi šioji darbščioji daro? Ji turi teisės saugoti savo uždarbį. Ji kaip kokia kulka krinta nuo medžio ir ima paskui voverę vytis. Nepavijus, ji sugrįžo atgal, įlipo į medį ir iš naujo pradėjo sunkų darbą. Koks tai gražus darbštumo pavyzdys!

Dažnai panašiai įvyksta žmogaus gyvenime. Žmogus, kaip ta darbščioji voveraitė sunkiai dirba, prakaituoja, kad sau ir savo šeimai uždirbti duonos kąsnį.

Štai to gerojo žmogaus darbininko tėvo vienas vaikas, tingėjo, išleistas mokyti į Švč. Marijos Kolegiją sau per langus tik dairosi, pamokų neišmoksta, dykinėja ir kaip žmonės kalba — "darmai duoną valgo," kurią jo tėvui sunkiai atsina uždirbti ir dar reikia už mokslą mo-

kėti ir ant galo tą tinginį vaiką turi mokykla prašalinti, kad kitų negadintų ir tas niekšas tinginys laiką sugaišinęs nieko neišmokęs vėl ant tėvo sprando gula ir taip visą šeimyną skriaudžia, apvagia arba štai vėl kitas jau išaugęs ir apsenęs panašus niekšas slapta selinėja ir darbininko žmogaus turtą graibo ir vagia. Beabejo, nuskriaustieji rūpinasi apsisaugoti ir piktadarius sugauti, bei juos suturėti. Ir to kartais nebepajegdami padaryti, įniršta, ima keikti ir net ant Dievo burnoti, kad tokius nenaudėlius ant žemės laiko. O kaip būtų gera šiuose varguose ir prislėgimuose darbščiają voveraitę, nepavi-

jusią savosios išnaudotojos pamatyti iš naujo riešutų rinkimu užimtą ir galvoti—mąstyti, kad įniršimas ar keikimas ne tik nieko nebegelbsti, bet dar daugiau žalos žmogui padaro.

Kad naudingiau yra mums priimti su kantrybe įvykusias nelaimės, kaip Dievo siųstuosius kryželius ir kaip ta darbščioji voveraitė vėl iš naujo imtis darbo. Kuomet Dievas mato, jog žmogus taip maloniai priima daleidimus ir išbandymus ir Jo kryželius, Jis visuomet laimina ir šimteriopai įvairiais, tik Jam vienam žinomais būdais atlygina Jobo vargus.

Pranas Balčiūnas.

Kas Tai Padarė?

Mes žinome, jog yra tiktai vienas Dievas, Kurį išpažįstame kalbėdami pirmą Apaštalų Išpažinimo dalį; joje mes tariame “Tikiu į Dievą Tėvą Visagalį.” Mes taipgi žinome, jog daug seniau ir dabar, garbina įvairius savo padirbtus stabus, esančius jųjų nuomone dievaičiais. Šitokie žmonės vadinami stabmeldžiais. Na, argi nekeista jei žmogus, kaip tai skaitome Šv. Rašte paimtų pavyzdin, kumpuotą jau niekam nebetinkamą medžio gabalą ir rūpestingai bedrožinėdamas nudrožtų jį panašų į bent kokį žmogų ar žvėrį, išmargintų pastatytų tam namuką, ar galūtini įstatytų į sienos įdubimą ir kniūpščias parpuolęs garbintų jį lyg Dievą. Vėlgi tame pačiame Išminties Knygos skyriuje parašyta, jog šis stabas su geležimis prie sienos priveržtas, kad nekristų žemėn, kadangi žmogus žino, jog pats iš savęs stabas ten negali išsilaikyti. Kaip tik čia man prisimena viena tokia pasakaitė.

Įvyko tai pirmais krikščionijos laikais stabmeldiškoje Romoje. Anuomet vienuose rūmuose gyveno koksai tai turtingas stabmeldys vardu Maksimus. Kar-

tu su juomi gyveno vienas vaikas Klaudijus. Klaudijus buvo tikras, geras, sumanus krikščionis.

Maksimas buvo tai stabmeldys, dievaičių garbintojas taigi šiuose savo rūmuose jis ir turėjo tam tyčia įruošą labai brangų kambarį pilną pilnutėlių įvairių išpaišytų iš medžio ir iškaltų iš akmens, didelių, tiesių ir kreivų, gražių ir biaurių dievų. Šisgi vargšas stabmeldys juos visus garbino. Jis manė juos galint jam daugką pagelbėti jo kasdieniniame gyvenime.

Klaudijus, jaunasis krikščionis, visiškai kitaip manė. Jis pasiryžo pamokinti savo šeimnininką, neatsižvelgdamas to, koksai pavojus šio dėlei gali jam gręsti. Jis žadėjo senajam stabmeldžiui atverti akis.

Taigi, vieną gražią dieną pasiėmęs sunkų kūjį, jis nuėjo į kambarį kur visi dievai buvo laikomi. Kiekvienam paeiliui rėždamas, jis visus juos sutriuškino į tūkstantį šupulį išskyrus vieną, visų dievaičių karalių, Jupiterį. Šiam leido sveikam stovėti visų skeveldų viduryj įdėdamas į jo rankas sunkųjį kūjį.

Įsivaizduokite, jei tai galite, koks bausis buvo Maksimaus įmiršimas, jam atėjus savo dievaičių garbintų ir radus, jog jie sudaužyta ir sutrupinta į gabalus. "Tai čia jau to krikščioniuko darbas!" Jis suriko. "Aš paaukosiu jį savo dievaičiams!" Nieko nelaukdamas jis išsiuntė savo tarnus atvilkę vaikiną kur aukos atnašaujama.

Ar Klaudijus išsigando? Visiškai ne! Kuomet įširdęs stabmeldys paklausė: "Vaike, ar tai tu atlikai šį nelemtą darbą?" Jis ramiai atsakė: "Kodėl jūs mažes klausiate? Ar tamsta nematai tenai dievų karaliaus stovylą? Žiūrėkite! Jis savo rankose laiko neapsakomai didelį kūjį. Aš manyčiau, jog jis yra sudaužęs tamstos garbinamus dievaičius. Taip bent atrodo — gi kam laikytų kūjį rankose?!" Klaudijus buvo tikrai gudrus kaip kad būna daug ir kitų gudrių vaikų!

"Tu ištvirkėli! sušuko Maksimus, "tu, tu šita padrei! Vai, ta stovyla pati savo rankos negali pakelti, o dar mažiau sutrupinti mano dievaičius."

"A! atsakė Klaudijus, "jeigu dievų karalius, Jupiteris, net negal savo rankos pakelti, tai kodėl jūs parpuolate ant kelių jį garbinti ir maldaujate jojo pagelbos. Šitie jūsų dievaičiai tėra vien medis ir akmuo. Jie net patys sau nieko gero arba blogo negali padaryti. Štai, aš paprasts vaikas, stipresnis už juos visus. Yra tiktai vienas tikrasis Dievas, Dievas, Kurį mes krikščionys garbanam."

Ir taip ši pasakaitė baigiasi, kad maža vaiko gudrybė atverė stabmeldžiui akis. Nuo to laiko, Maksimus išsižadėjo savo buvusiųjų dievų tokių klaidingų ir taip silpnų. Jis tapo tikrai geras krikščionis, garbinąs vieną Dievą trijuose Asmenyse — Dievą Tėvą, Dievą Sūnų ir Dievą Šventąją Dvasią. *Vertė: S. P. Vaičiulis, M.I.C.*

— Ruduo Lietuvoje labai šlapias, beveik kasdien lyja, keliai beveik neišbrendami.

LIETUVOS ŽINIOS

JEZNAS — Jezno parapijos (Alytaus apskr.) darbščios Tretininkės atnaujino koplyčią, kurioje gražieji fresco paveiksai tapo apvalyti menininko Zigmo Daidydzionio Darbas atsėjo apie 500 litų.

Ši koplyčia yra po bažnyčia; joje yra altorius, prie kurio per visą gavėnią kas Penktadienis yra laikomos mišios. Už altoriaus randasi Kristaus prie stulpo pririšto statula erškėčiais vainikuota. Daugybė žmonių ateina koplyčion prie Kristaus statulos pasimelsti.

TELŠIAI. — Čia atidaryta ką tik užbaigtas Telšių—Kretingos gelžkelis ilgu mo virš 70 kilometrų.

Gelžkelio atidarymas įvyko su bažnytinėmis apeigomis — pats vyskupas Staugaitis gelžkelių pašventino. Respublikos prezidentas gi perkirpo juostą, kuri skyrė senąjį gelžkelių nuo naujojo.

Naujas gelžkelis sujungė Žemaitiją su plačiuoju pasauliu. Kolei jo nebuvo, žmonės į gelžkelio stotį turėdavo keliauti po 9—10 lietuviškų mylių. Bet tai nevienatinė naujojo geležinkelio svarba. Dabar kelias iš Kauno į Klaipėdą sutrumpėja suvirš valandą laiko, o kai kelias sustiprės ir traukiniai galės greičiau vaikščioti, tat dar daugiau. Be to rubežiams susitvarkius, šia linija galės eiti tranzitas į Klaipėdos uostą iš Rusijos ir kitų kraštų. Pagaliaus, nebereiks iš Kauno keliauti į Klaipėdą per Latvijos teritoriją.

VILNIUS.

Vilniaus vaivadijoje apgyvendinta atgabendų iš Lenkijos 1,036 kolonistų šeimų. Joms duota 17,000 ha žemės ir teikiama įvairios pašalpos, kad tuo pilnai būtų garantuota Vilniaus krašta "lenkėjimas."

Naugardėlio vaivadijoje apgyvendinta 1,643 kolonistų šeimos, gavusios 30,000 ha žemės.

Gardino apskrity — 700 šeimų, su 11,000 ha žemės.

Pagirio vaivadijoje 1,262 šeimos, gausios 30,000 ha žemės.

Visi šie kolonistai yra lenkų kariškiai. Tačiau žinoma, kad labai daug kolonistų, gavusių čia žemes, yra ir nekariškių. Bet apie tai statistika žinių neduoda.

TILŽĖ.

Čia buvo užpuolimas ant Prūsų lietuvių gaivintojo ir rašytojo p. Viduno, kuris kumščia buvo smarkiai užgautas į krutinę; jo gybybei grėsia pavojus.

ŠILUVA (ŠIDLAVA)

Kun. P. Katela, dabartinis Šiluvos klebonas išleido pirmą knygėlę "Marijos Šventė" Šiluvoje; jos tikslas geriausiuomenę supažindinti su brangia ir Marijos stebūklais pagarsėjusia vieta. Kas "Laivo" Redakcijai: "Laivas,, 2334 So. Oakley Av., Chicago, Ill. prisiųs pašto ženklelių nors 10 centų vertės, gaus iš mus tą leidinį savo namuose.

MARIJAMPOLĖ

— Marijonų vienuolyne lapkričio 3 d. mirė Bronislovas Raudelėnas, naujokas 18 metų amžiaus. Mirė šiltinės liga.

— Kun. Justinas Navickas, Marijonų naujokyno vedėjas po mėnesinio gydymosi grįžo Marijampolėn ir esąs jau pilnai sveikas.

TĖVŲ MARIJONŲ MISIJOS RUDENS METU

Gruodžio 7 — 15 d. — Šv. Juozapo bažnyčioje, So. Chicago, Ill.

Gruodžio 12 — 18 d. — St. Clair, Pa.

Gruodžio 16 — 23 d. rekolekcijos Šv. Juozapo namuose, — Hinsdale, Ill.

Gruodžio 19 — 23 d. — rekolekcijos Šv. Jurgio bažnyčioje, Detroit, Mich.

Misijoms vadovauja misijonieriai: kun. Antanas Petrauskas, M.I.C., kun. Jonas J. Jakaitis, M.I.C. ir kun. Aleksandras Būblis, M.I.C.

— CHICAGO, ILL. — Gruodžio 4 d., sueis 75 metai kaip Jezuitai Chicagoje. Tą dieną pontifikalės šv. Mišios bus atlaikytos Jo Eksc. James A. Griffin'o, iš Springfield, ir bus švenčiama sukaktuvės Tėvo Marquette atvykimo prie Chicagos upės.

— BELGRADE, Jugo-Slavia. — Lapkričio 27 dieną Jugo-Slavijos ortodoksų bažnyčiose buvo atlaikytos pamaldos už sugrąžinimą gerų laikų Suvienytose Valstybėse. Vyskupas Margarije iš Kanados atlaikė pamaldas Belgrados katedroje. Sakoma, kad milijonas slavų Amerikoje sunkiausiai iš visų tautų kenčia blogus laikus.

— OCONTO, WIS. — Pradžioje mokslo metų Šv. Petro parapijinė mokykla neatsidarė dėl stokos lėšų, Ocono miesto valdyba išnuomavo mokyklą ir pasamdė mokyti visus miesto vaikus tas pačias seris Šv. Juozapo Carondeleto, kurios pirmiau ten mokytojavo.

Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. Ar tiesa, kad senovėje krikštas buvo teikiamas, panardinant vandenyje? Jei taip, kodėl Bažnyčia nevartoja to būdo dabar? *Sidar.*

ATSAKYMAS. Senovėje, kaip ir dabar, buvo vartojami įvairūs būdai teikti šv. Krakštą, nes Jėzus Kristus nepareiškė aiškiai, kaip vanduo privalo būti vartojamas. Žinome, kad pirmais amžiais krikščionys buvo krikštijami visur, kur kildavo reikalas, net kalėjimuose, kuriuose panardinimu krikštyti iš tikrųjų nebuvę galima.

Vanduo Krikšte turi simbolišką prasmę ir ženklina išvidinį, dvasinį sielos apiplovimą, taigi ir nesudaro didžios svarbos, kaip tas vanduo pavartojamas.

Katalikų Bažnyčia priėmė paliejimo galvos būdą, nes jis yra prieinamiausias ir praktiškiausias ir sutinka su Kristaus palikimu.